

Мария Илиева

Плач на фанфари

Когато, другият е на ръба
надвиснал от последния етаж.
Когато, цялото небе
почернено като вдовица,
се прегърби в нощен писък
в юруците ми свити от безсилие...
Тогава свещ запалвам,
на колене пред теб ще падна,
– Господи!
И моля те, за малък шанс...

Но Ти мълчиш ...
Бръсначът е надвиснал
над главата ми,
блеснал като зъбите на хищник.
Отворил паст да ме погълне...
А мислите отнасят ме далече.
Там далеч... където, някъде
звучат фанфари
тържествено,
а после става
тихо...
Завесата на вечерта
в червено ще обагри
недоразбуденото още утро...

Тогава аз ще съм далече,
свободна като птица.
Навън ще бъде златна есен,
и ангели край мене ще летят.
Във Твоите крака ще падна...
Възможно ли е,
Ти да ми простиш?

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10170>]